

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.241 van 16 september 2002
in de zaak A. 110.884/XIV-6779.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. PEETERS,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Justitiestraat 31

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 28 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op het arrest nummer 106.232 van 30 april 2002 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt opgeroepen op de openbare terechtzitting van 19 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. PEETERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Armeense nationaliteit, is in België binnengekomen op 11 juli 2001 en heeft zich op 12 juli 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 20 juli 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 juli 2001 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine. U vertrok op 2 juni 2001 naar Moskou en reisde verder naar België waar u op 9 juli 2001 aankwam en op 12 juli 2001 een asielaanvraag indiende. U verklaart gevlucht te zijn uit Armenië omwille van uw geloofsovertuiging als getuige van Jehova. Op 9 mei 2001 kreeg u het bezoek van 3 politieagenten. Ze begonnen u te beledigen en te slaan. U werd vervolgens in een politiewagen meegenomen. Op het politiebureau werd u nog tweemaal in het gezicht geslagen. U werd beschuldigd zes jongeren waaronder uw zoon te hebben aangespoord hun legerdienst niet te vervullen. Ook werd u beschuldigd aan propaganda te hebben gedaan tegen de regering en de kerk. U moest zeggen waar uw zoon, die in november 1999 deserteerde, zich bevond. U werd drie dagen vastgehouden en geslagen. Hierna moest u een document ondertekenen en mocht u de stad niet verlaten. Na een week ging u met uw familie naar Goris naar een vriend. Op 1 juni 2001 keerde u terug naar uw stad Etchmiadzin. Vandaar vertrok u op 20 juni 2001 naar Moskou waar u een maand verbleef alvorens naar België te komen.

Vooreerst dient de volgende ernstige tegenstrijdigheid te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, verhoorverslag Commissariaat-generaal). Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat de politieagenten u zeiden dat ze uw zoon zochten en dat u een gevaar voor de staatsveiligheid was toen u thuis werd opgepakt, dat u weigerde met hen mee te gaan en dat u daarop werd geslagen en meegenomen (Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 42). Op het Commissariaat-generaal zei u daarentegen expliciet dat de politieagenten u geen reden gaven waarom u moest meekomen, dat u onmiddellijk werd geslagen (Commissariaat-generaal, p.4-5). Ook is het zeer merkwaardig dat uw zoon reeds in november 1999 deserteerde en dat u pas problemen kreeg met de politie op 9 mei 2001, onder de beschuldiging dat u als getuige van Jehova propaganda voerde, terwijl u naar eigen zeggen reeds sinds januari 1999 openlijk getuige van Jehova was (Commissariaat-generaal, p.6,9). Deze vaststellingen indachtig kan er reeds ernstig worden getwijfeld aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat er getwijfeld kan worden aan uw werkelijke actieve betrokkenheid als Getuige van Jehova. Vooreerst kon u de exacte naam niet geven van de stichter van de getuigen van Jehova: u sprak van Rockford (Commissari-

aat-generaal, p.6), terwijl volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt zijn naam Russel is (bron: Dr. Peter B. Clarke, Godsdiensten van de wereld, p.203). Voorts kon u niet zeggen wat een 'bethel' is wat een belangrijke term is in de leer van de getuigen van Jehova (Commissariaat-generaal, p.8). Ook kon u de term Armageddon niet bij benadering situeren in de Bijbel (Commissariaat-generaal, p.9). Bijgevolg kan aan uw actieve betrokkenheid als getuige van Jehova getwijfeld worden en bijgevolg aan uw daaruit voortvloeiende problemen.

U was enkel in het bezit van een rijbewijs. Dit identiteitsdocument wijzigt niets aan bovenstaande beslissing aangezien het de bovenstaande feiten niet in een ander daglicht plaatst.

(...).".

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat het verzoekschrift niet voldoet aan een woonplaatskeuze, conform artikel 3, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat bij de lezing van het verzoekschrift blijkt dat zowel het adres van verzoeker, als dat van zijn raadsman worden vermeld; dat verzoekers woonplaatskeuze is gebeurd op zijn thuisadres, zijnde het onthaalcentrum voor vluchtelingen te Kapellen, Kazerneweg 14 te 2950 Kapellen; dat de exceptie niet opgaat;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

"A. - EERSTE MIDDEL SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGS-PLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, zoals ondermeer OOK gesteld in art. 62 W. 15.12.1980, alsook bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De bestreden beslissing stelt dat de asielaanvraag bedrieglijk is.

Deze beslissing wordt gebaseerd op de volgende motieven :

1. Door een tegenstrijdigheid in de verklaring van verzoeker voor de dienst vreemdelingenzaken en in zijn verklaring voor het CGVS kan er ernstig getwijfeld worden aan de waarachtigheid van zijn verklaringen.

Op de dienst vreemdelingenzaken zou verzoeker gezegd hebben dat de politieagenten hem hadden opgepakt nadat zij hadden gezegd dat ze zijn zoon zochten en dat hij een gevaar was voor de staatsveiligheid.

Op het CGVS zou verzoeker gezegd hebben dat de politieagenten hem hadden opgepakt zonder enige reden te geven waarom.

Volgens de bestreden beslissing dient er, gezien deze tegenstrijdigheid, ernstig te worden getwijfeld aan de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker heeft echter zowel voor de dienst vreemdelingenzaken, als voor het GCVS op coherente wijze het relaas van zijn wedervaren gedaan.

Verzoeker heeft 2 maal hetzelfde verhaal gedaan zonder dat er sprake is van onderlinge tegenspraak.

De bestreden beslissing vermeldt slechts 1 enkele tegenstrijdigheid, dewelke bovendien slechts een detail betreft.

Deze tegenstrijdigheid is geenszins dermate ernstig dat ze afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij de ondervragingen telkens werd verplicht zeer kort en bondig op de gestelde vragen te antwoorden.

Het is een bekend gegeven dat getuigenverklaringen en gelijksoortige verklaringen zeer sterk kunnen verschillen (crf. o.m. A. Winfield en D.L. Byrnes, The psychology of human memory, 1981, p. 332-340). De getuige moet bij het afleggen van een verklaring een zeer gecomprimeerde versie geven van wat hij beleefd heeft. 'Beleven' is een zeer omvattende ervaring, die op een andere manier onder woorden zal gebracht worden afhankelijk van de gemoedsgesteldheid, de gesprekspartner, de vragen van de interviewer, ... Door het telkens leggen van andere accenten of door het nu wel, dan weer niet vermelden van details kan van keer tot keer een vrij verschillend verhaal worden verteld.

Dit fenomeen is zeer menselijk en absoluut normaal.

Bij de verschillende verklaringen die verzoeker heeft afgelegd is telkens hetzelfde verhaal naar voor gekomen zonder dat er sprake kan zijn van ernstige tegenstrijdigheden.

De ene tegenstrijdigheid waarvan sprake in de beslissing betreft slechts een detail.

Bovendien wenst verzoeker er op te wijzen dat kleine verschillen in de verklaringen ook tot stand kunnen komen door het feit dat de ondervragingen dienen te gebeuren via een tolk.

De vraag wordt gesteld in het Nederlands. De tolk interpreteert de vraag en vertaalt deze in het Armeens. De ondervraagde interpreteert de vraag en antwoordt. Het antwoord wordt door de tolk geïnterpreteerd en vertaald. Tenslotte wordt het vertaalde antwoord door de ondervrager geïnterpreteerd en genoteerd.

Het is evident dat hierdoor kleine verschillen in de verklaringen kunnen ontstaan.

Bovendien spreekt verzoeker geen woord Nederlands zodat hij op geen enkel moment heeft kunnen controleren of hetgeen de ondervrager noteerde, volledig overeenstemde met het antwoord dat hij gegeven had.

De ene kleine tegenstrijdigheid waarvan sprake in de bestreden beslissingen kan onmogelijk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker.

De bestreden beslissing faalt dan ook in haar motivering in zoverre het stelt dat door de tegenstrijdigheid ernstig dient getwijfeld te worden aan de waarachtigheid van de verklaringen.

2. De bestreden beslissing twijfelt aan de werkelijke actieve betrokkenheid van verzoeker als Getuige van Jehova(h) omdat hij op bepaalde vragen i.v.m. de leer van de Getuigen van Jehova(h) niet correct zou hebben geantwoord

Verzoeker betwist dit ten stelligste.

Het CGVS vroeg hem wie de stichter was van de Getuigen van Jehova(h).

Hierop antwoordde verzoeker dat er eigenlijk 2 stichters waren, m.n. Rodford en Russel.

Hij wilde hierover meer uitleg geven, maar werd door de tolk onderbroken en kreeg de opdracht enkel op de gestelde vraag te antwoorden.

Verzoeker is pertinent zeker dat hij de twee namen vernoemd heeft, waardoor verzoeker het vermoeden heeft dat de tolk zijn antwoord niet volledig heeft vertaald.

De term 'bethel' is verzoeker niet bekend, en hij vermoedt dat deze term in het Armeens anders is en dat de tolk de term niet correct vertaald heeft.

Op de andere vragen die werden gesteld om de werkelijke betrokkenheid van verzoeker als Getuige van Jehova(h) te controleren, kon verzoeker wel correct antwoorden, maar hiervan wordt geen melding gemaakt in de beslissing.

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat de ondervraging op dit punt zeer summier was en slechts zeer weinig vragen werden gesteld om zijn werkelijke betrokkenheid als Getuige van Jehova te controleren.

De bestreden beslissing motiveert dan ook onvoldoende waarom er ernstig kan getwijfeld worden aan de werkelijke actieve betrokkenheid van verzoeker als Getuige van Jehova(h).";

3.1.2. Overwegende dat in de bestreden beslissing de volgende motieven worden aangevoerd : tegenstrijdigheid met betrekking tot de gegevens die werden verstrekt door de politieagenten die verzoeker kwamen arresteren in 2001 en het merkwaardig bevinden van het feit dat verzoekers zoon reeds twee jaar was gedeserteerd vooraleer verzoeker zelf hiermee problemen kreeg, en twijfel over de effectieve betrokkenheid bij de

Getuigen van Jehova wegens de hiaten in de kennis die werd vastgesteld naar aanleiding van diverse vragen over deze religieuze groepering en hun geloof, grond waarop verzoeker zich baseert om asiel aan te vragen; dat het vluchtmotief dat verzoeker inroept zijn geloofsovertuiging is en de gevolgen die hij daarvan ondervond in zijn land van herkomst; dat indien de overheid vaststelt dat er redelijke twijfels bestaan over de actieve betrokkenheid van een kandidaat-vluchteling bij deze beweging, dit een weigering van de asielaanvraag in de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure kan rechtvaardigen; dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden vastgesteld dat verzoeker ruimschoots is verhoord met betrekking tot zijn geloof en dat er hiaten in zijn verklaringen zijn; dat de verzoekende partij deze hiaten wijt aan de problemen die hij ondervond met de tolken waarvan gebruik werd gemaakt; dat dient vastgesteld te worden dat verzoeker zich nooit voordien over de tolken heeft beklagd; dat verzoekers standpunt, dat er slecht enkele vragen werden gesteld over zijn geloof, niet kan worden bijgevalen aangezien bijna de helft van het verhoorverslag van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierover handelt; dat bovendien ook blijkt, bij een vergelijking van de twee verhoorverslagen die in het administratief dossier zitten, dat de opgeworpen tegenstrijdigheden met betrekking tot de problemen met de politie effectief voorkomen in de verhoorverslagen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“B.- TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN DE WETTELIJKE BEWIJSREGELS
Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor, zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken, als voor het Commissariaat -Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig verslag uitgebracht over de voormelde feitelijkheden.

‘Dat de verklaringen van de appellanten een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn’; (zie onder meer UNCHR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, september, 1979, 53)

Dat het relaas van verzoeker mogelijk, plausibel en oprecht is, kan worden afgeleid uit het feit dat het overeenstemt met de algemeen gekende situatie in Armenië, waarbij hard wordt opgetreden tegen jongeren die om religieuze redenen weigeren hun legerdienst te vervullen.

Deze jongeren worden hiervoor veroordeeld tot zware gevangenisstraffen en worden vaak hardhandig aangepakt.

Het betreft meestal Getuigen van Jehova(h), die om religieuze redenen weigeren hun legerdienst te vervullen.

Deze situatie wordt o.m. bevestigd in het jaarrapport van Amnesty International 2001 (stuk 4) en in een rapport van Amnesty International over Armenië dd. 1/9/1999 met als titel ‘Respect my human dignity : imprisonment of conscientious objectors’ (zie stuk 5 - <http://www.amnesty.org/ai.nsf/index/EUR540061999>), waarin men o.m. het volgende schrijft :

‘... Today young men continue to face imprisonment in Armenia because their conscience leads them into conflict with the law that makes military service compulsory for young males, and offers them no civilian alternative, some are imprisoned for refusing call-up papers. Others have forcibly conscripted, and then prosecuted for refusing to do on a military uniform, for declining to take the military oath, or for desertion. Some have reportedly sustained beatings after trying to explain their religious beliefs to conscription officials. Others even said to have had family members detained illegally as hostages, to force an appearance at conscription offices. ...

All the recent cases of imprisoned conscientious objectors known to Amnesty International have involved adherents to the Jehova(h)'s Witness religion. The Jehova's Witnesses have been active in Armenia since 1975, and they have faced various forms of problems with the authorities since then. ...

One of the main issues of contention, however, has been the religious beliefs of Jehova's Witnesses, in accordance of which they are not permitted to bear arms secular power or to swear the oath of allegiance required of army conscripts in Armenia. ...

More seriously for those individuals facing conscription, however, is that the conscientious objection to compulsory military service held by Jehova's Witness adherents has frequently resulted in their imprisonment. ...'

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de algemene regels inzake bewijsvoering en bewijskracht en bijgevolg dient te worden vernietigd.”;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat zijn relaas tijdens de verhoren mogelijk plausibel en oprecht is en dat derhalve door de bestreden beslissing te nemen de wettelijke bewijsregels worden geschonden; dat verzoeker niet kan worden gevolgd; dat bij de bespreking van het eerste middel is gebleken dat er redelijkerwijze kon worden besloten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag van verzoeker; dat verzoeker zich beroept op de toestand van jongeren die de dienstplicht weigeren te vervullen in zijn land van herkomst omwille van religieuze redenen; dat er nooit sprake is geweest dat verzoeker zijn dienstplicht weigerde te vervullen; dat zijn zoon dit wel weigerde; dat blijkt uit de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig was dat verzoeker zelf pas twee jaar na de desertie van zijn zoon hiermee moeilijkheden zou hebben gekregen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert :

“C.- DERDE MIDDEL : MACHTSAFWENDING EN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat het CGVS bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen.”;

3.3.2. Overwegende dat in het derde middel verzoeker de schending van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel alsmede “machtsafwending” aanvoert; dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik duidelijk maakt dat de beslissingnemende overheid zijn bevoegdheid afwendt van het doel waarvoor deze macht is gegeven, zijnde de controle van asielrelazen op hun geloofwaardigheid in de ontvankelijkheidsfase van de asielpcedure; dat met betrekking tot een eventuele schending van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel verzoeker niet aantoon waar in de schending precies zou bestaan; dat het derde middel niet ontvankelijk is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien september tweeduizend en twee, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.